

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

14. září 2023 *

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Dohoda o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie na straně jedné a Islandskou republikou a Norským královstvím na straně druhé – Článek 1 odst. 3 – Základní práva – Odmítnutí členského státu vykonat zatýkácký rozkaz vydaný Norským královstvím – Vydání nového zatýkáckého rozkazu ze strany Norského království vůči téže osobě pro tentýž skutek – Posouzení jiným členským státem – Zohlednění odmítnutí výkonu prvního zatýkáckého rozkazu“

Ve věci C-71/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím městského soudu v Sofii (Sofijski gradski sad, Bulharsko) ze dne 4. února 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 4. února 2021, v řízení o výkonu zatýkáckého rozkazu vydaného proti

KT,

za účasti:

Sofijské gradské prokuratury

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení: P. G. Xuereb, předseda senátu, L. Bay Larsen (zpravodaj), místopředseda Soudního dvora, a T. von Danwitz, soudce,

generální advokát: G. Pitruzzella,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za Irsko: M. Browne, A. Joyce a J. Quaney, jako zmocněnci, ve spolupráci s: M. Gráinne, BL,
- za maďarskou vládu: M. Z. Fehér a R. Kissné Berta, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu: J. Schmoll, C. Leeb a A. Posch, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: bulharština.

– za Evropskou komisi: S. Grünheid a I. Zaloguin, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 6 SEU, čl. 21 odst. 1 a čl. 67 odst. 1 SFEU, článku 6 a čl. 45 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), čl. 1 odst. 2 a 3 Dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem (Úř. věst. 2006, L 292, s. 2), která byla schválena jménem Evropské unie rozhodnutím Rady 2014/835/EU ze dne 27. listopadu 2014 o uzavření Dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem (Úř. věst. 2014, L 343, s. 1) a vstoupila v platnost dne 1. listopadu 2019 (dále jen „dohoda o předávání“), jakož i článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení o výkonu zatýkacího rozkazu v Bulharsku, který vydalo okresní státní zastupitelství v Hordalandu (Norsko) vůči KT.

Právní rámec

Dohoda o předávání

- 3 Předmluva dohody o předávání uvádí:

„Evropská unie

na jedné straně a

Islandská republika

a

Norské království

na straně druhé,

dále jen „smluvní strany“,

přejíce si zlepšit justiční spolupráci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem, aniž by tím byla dotčena pravidla, jež chrání osobní svobodu,

berouce v úvahu, že současné vztahy mezi smluvními stranami vyžadují úzkou spolupráci v boji proti trestné činnosti,

vyjadřující vzájemnou důvěru ve strukturu a fungování svých právních řádů a ve schopnost všech smluvních stran zaručit spravedlivý proces,

berouce v úvahu, že Island[ská republika] a Norsko[království] vyjádřily přání uzavřít s členskými státy Evropské unie dohodu, jež jim umožní urychleně provádět opatření pro předávání podezřelých, obviněných a odsouzených a používat postup předávání s členskými státy,

[...]“

4 Článek 1 odst. 1 a 3 této dohody stanoví:

„1. Smluvní strany se zavazují, že v souladu s touto dohodou zlepší předávání osob pro účely trestního stíhání nebo výkonu rozsudku mezi členskými státy na jedné straně a Norským královstvím a Islandskou republikou na straně druhé tím, že vezmou v úvahu jako minimální požadavky podmínky Úmluvy ze dne 27. září 1996 o vydávání, uzavřené mezi členskými státy Evropské unie.

2. Smluvní strany se zavazují, že v souladu s touto dohodou zabezpečí, že systém vydávání osob mezi členskými státy na jedné straně a Norským královstvím a Islandskou republikou na straně druhé bude založen na mechanismu předávání osob na základě zatýkacího rozkazu v souladu s podmínkami této dohody.

3. Tato dohoda se nijak nedotýká povinnosti ctít základní práva a základní právní zásady zakotvené v Evropské úmluvě o lidských právech, nebo, v případě výkonu příkazu justičním orgánem členského státu, zásad uvedených v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

5 Článek 2 odst. 5 uvedené dohody stanoví:

„Zatýkacím rozkazem‘ se rozumí justiční rozhodnutí, které vydal některý stát proto, aby jiný stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.“

6 Články 4 až 8 téže dohody stanoví důvody pro odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu, jakož i podmínky, na které může být vázán výkon zatýkacího rozkazu.

7 Článek 4 bod 2 dohody o předávání stanoví:

„Státy zavedou povinnost pro vykonávající justiční orgán odmítnout výkon zatýkacího rozkazu v těchto případech:

[...]

2. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin některým státem [trestní stíhání proti vyžádané osobě v jiném členském státě za stejný čin skončilo konečným rozhodnutím] za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva státu, ve kterém byl vynesena rozsudek, ho již nelze vykonat;

[...]“

8 Článek 34 odst. 1 této dohody zní následovně:

„Tato dohoda nahrazuje ode dne svého vstupu v platnost odpovídající ustanovení níže uvedených smluv použitelných v oblasti vydávání ve vztazích mezi Norsk[kým královstvím] a Island[skou republikou] na jedné straně a členskými státy na straně druhé, aniž je dotčeno jejich uplatňování ve vztazích mezi těmito státy a třetími státy:

a) Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957, její dodatkový protokol ze dne 15. října 1975, její druhý dodatkový protokol ze dne 17. března 1978 a Evropská úmluva o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977, pokud jde o vydávání, ve znění protokolu z roku 2003, jakmile vstoupí v platnost;

[...]“

Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV

9 Článek 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“), stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“

10 Články 3 až 5 rámcového rozhodnutí 2002/584 upravují důvody pro odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu, jakož i podmínky, na které může být vázán výkon zatýkacího rozkazu.

11 Článek 3 bod 2 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Justiční orgán členského státu, který má vykonat zatýkací rozkaz (dále jen ‚vykonávající justiční orgán‘), odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz v těchto případech:

[...]“

2. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzená za stejný čin členským státem za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesena rozsudek, ho již nelze vykonat;

[...]“

12 Článek 31 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví:

„Toto rámcové rozhodnutí nahrazuje od 1. ledna 2004 odpovídající ustanovení níže uvedených smluv použitelných v oblasti vydávání ve vztazích mezi členskými státy, aniž je dotčeno jejich uplatňování ve vztazích mezi členskými státy a třetími zeměmi:

a) Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957, její dodatkový protokol ze dne 15. října 1975, druhý dodatkový protokol ze dne 17. března 1978 a Evropská úmluva o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977, pokud jde o vydávání;

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 13 KT, který se svými dětmi pobývá v Bulharsku, je v Norsku trestně stíhán pro skutky spáchané na území tohoto státu, které jsou orgány činnými v trestním řízení kvalifikovány jako podvod způsobující škodu norskému systému sociálního pojištění.
- 14 V rámci tohoto trestního stíhání vydal příslušný norský orgán dne 26. července 2018 zatýkácí rozkaz vůči KT, který byl rozeslán prostřednictvím Schengenského informačního systému (SIS).
- 15 Dne 25. listopadu 2019 byl KT zadržen při vstupu do Polska na základě záznamu o jeho osobě vedeném v SIS pro účely jeho zatčení.
- 16 Dne 27. listopadu 2019 vydal příslušný norský orgán zatýkácí rozkaz na základě dohody o předávání.
- 17 Dne 15. ledna 2020 krajský soud ve Varšavě (Sąd Okręgowy w Warszawie, Polsko) odmítl vykonat tento zatýkácí rozkaz na základě čl. 1 odst. 3 této dohody s tím, že předání KT norským orgánům by mělo za následek porušení článku 8 EÚLP. Podle polského soudu by takové předání vedlo k umístění dětí KT do pěstounské rodiny a definitivnímu ukončení vztahu s jejich otcem. Uvedený soud měl rovněž za to, že norské orgány mohly v rámci dotčeného trestního řízení využít jiné formy justiční spolupráce v trestních věcech s Bulharskou republikou.
- 18 Řízení o odvolání, které proti tomuto rozhodnutí podalo příslušné státní zastupitelství, bylo dne 24. února 2020 zastaveno odvolacím soudem ve Varšavě (Sąd Apelacyjny w Warszawie, Polsko).
- 19 Dne 10. března 2020 byl KT zadržen při vstupu na bulharské území na základě záznamu v SIS, který byl u jeho osoby stále veden pro účely jeho zatčení.
- 20 Dne 12. března 2020 vydalo regionální státní zastupitelství v Hordalandu, Sogn og Fjordane (Norsko) nový zatýkácí rozkaz vůči KT v rámci téhož trestního stíhání a na základě týchž důvodů, na jejichž základě byl vydán zatýkácí rozkaz ze dne 27. listopadu 2019.
- 21 Dne 16. března 2020 městské státní zastupitelství v Sofii (Sofijska gradska prokuratura, Bulharsko) podalo k městskému soudu v Sofii (Sofijski gradski sad, Bulharsko), který je předkládajícím soudem, návrh na výkon zatýkácího rozkazu vydaného dne 12. března 2020.

- 22 V této souvislosti si předkládající soud klade otázku, zda je možné vydat v rámci téhož trestního řízení několik zatýkacích rozkazů vůči téže osobě.
- 23 Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že vzhledem k podobnostem, na které lze poukázat mezi ustanoveními dohody o předávání a odpovídajícími ustanoveními rámcového rozhodnutí 2002/584, lze uvažovat o analogickém použití rozsudku ze dne 25. července 2018, AY (Zatýkací rozkaz – Svědek) (C-268/17, EU:C:2018:602), v němž Soudní dvůr odpověděl na tuto otázku kladně. Předkládající soud však uvádí, že na rozdíl od věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, byly oba zatýkací rozkazy dotčené ve věci v původním řízení vydány v rámci téže fáze trestního řízení. Kromě toho uvedená dohoda neobsahuje podle předkládajícího soudu ustanovení odpovídající čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který se týká povinnosti vykonat evropské zatýkací rozkazy.
- 24 Předkládající soud se dále táže na případný dopad předchozího odmítnutí ze strany soudu členského státu vykonat zatýkací rozkaz vydaný Norským královstvím vůči téže osobě v rámci téhož trestního řízení.
- 25 Předkládající soud dodává, že zdravotní stav KT je nestabilní a že musel být několikrát hospitalizován.
- 26 Za těchto podmínek se městský soud v Sofii (Sofijski gradski sad) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1. Umožňují ustanovení čl. 1 odst. 2 a odst. 3 [dohody o předávání] vydání nového zatýkacího rozkazu pro účely téhož trestního stíhání [vůči] osobě, jejíž předání jeden členský stát odmítl na základě čl. 1 odst. 3 uvedené dohody ve spojení s článkem 6 SEU a článkem 8 [EÚLP]?
2. Umožňují ustanovení čl. 1 odst. 3 dohody o předávání, čl. 21 odst. 1 a čl. 67 odst. 1 SFEU, jakož i [článku 6 a čl.] 45 odst. 1 [Listiny], aby členský stát, který má k dispozici zatýkací rozkaz, posoudil odmítnutí jiného členského státu předat tutéž osobu vyžádanou pro účely téhož trestního stíhání z důvodu, že uvedená osoba využila svého práva na volný pohyb a přestěhovala se ze státu, v němž bylo o tomto odmítnutí rozhodnuto, do státu, v němž má být vykonán nový zatýkací rozkaz?“

K řízení před Soudním dvorem

- 27 Předkládající soud požádal o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 28 Rozhodnutím ze dne 22. února 2021 Soudní dvůr na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že není důvodné této žádosti vyhovět, jelikož nejsou splněny podmínky naléhavosti stanovené v článku 107 jednacího řádu.

K předběžným otázkám

K první otázce

- 29 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 1 odst. 3 dohody o předávání musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby stát, který je smluvní stranou této dohody, vydal několik po sobě jdoucích zatýkacích rozkazů vůči vyžádané osobě za účelem jejího předání poté, co jiný stát, který je smluvní stranou uvedené dohody, odmítl vykonat první zatýkací rozkaz vůči této osobě.
- 30 Úvodem je třeba připomenout, že ustanovení dohody o předávání jsou velmi podobná odpovídajícím ustanovením rámcového rozhodnutí 2002/584 (rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Ruská Federace, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 74).
- 31 V tomto ohledu je třeba uvést, že žádné ustanovení této dohody nevylučuje vydání několika po sobě jdoucích zatýkacích rozkazů vůči jedné a téže osobě, včetně případu, kdy byl výkon prvního zatýkacího rozkazu vydaného vůči této osobě odmítnut.
- 32 Kromě toho z čl. 1 odst. 1 a 2 uvedené dohody ve spojení s její preambulí vyplývá, že jejím cílem je zlepšit a urychlit justiční spolupráci v trestních věcech mezi členskými státy na jedné straně a Norským královstvím a Islandskou republikou na straně druhé prostřednictvím mechanismu předávání založeného na úzké spolupráci mezi těmito státy a na vzájemné důvěře, kterou uvedené státy vyjádřily ve strukturu a fungování svých právních systémů, jakož i ve své schopnosti zaručit spravedlivý proces.
- 33 Kromě toho čl. 34 odst. 1 dohody o předávání podobně jako čl. 31 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádí, že tato dohoda nahrazuje odpovídající ustanovení v ní vyjmenovaných úmluv, mezi něž patří zejména Evropská úmluva o vydávání podepsaná v Paříži dne 13. prosince 1957 ve vztazích mezi členskými státy na jedné straně a Norským královstvím a Islandskou republikou na straně druhé.
- 34 Systém předávání upravený uvedenou dohodou podobně jako toto rámcové rozhodnutí směřuje zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení k usnadnění a urychlení soudní spolupráce mezi státy, které jsou smluvními stranami téže dohody, jakož i k boji proti beztrestnosti vyžádané osoby, která se nachází na jiném území, než na kterém údajně spáchala trestný čin.
- 35 Systematický zákaz pro vystavující orgán státu, který je smluvní stranou dohody o předávání, vydat nový zatýkací rozkaz v případě, že jiný stát, který je smluvní stranou této dohody, odmítne vykonat první zatýkací rozkaz, by přitom narušil účinnost systému předávání zavedeného uvedenou dohodou a znamenal by riziko beztrestnosti osob, které se snaží vyhnout spravedlnosti.
- 36 Takové vydání se může ukázat jako nezbytné, zejména poté, co byly odstraněny překážky bránící výkonu předchozího zatýkacího rozkazu, nebo pokud rozhodnutí o odmítnutí vykonat tento zatýkací rozkaz nebylo v souladu s dohodou o předávání, k tomu, aby byl dokončen postup předání vyžádané osoby a bylo tímto usnadněno dosažení cíle spočívajícího v boji proti beztrestnosti, který sleduje tato dohoda (obdobně viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 141).

- 37 Naproti tomu je třeba na prvním místě uvést, že čl. 1 odst. 3 uvedené dohody stanoví, že tato dohoda se nijak nedotýká povinnosti ctít základní práva a základní právní zásady zakotvené v EÚLP, nebo v případě, že justiční orgán členského státu příkaz vykoná, zásad uvedených v článku 6 SEU, který odkazuje zejména na základní práva zakotvená v Listině.
- 38 Z toho vyplývá, že existence nebezpečí porušení základních práv zakotvených v Listině může vykonávajícímu justičnímu orgánu umožnit, aby se výjimečně a po přiměřeném přezkumu zdržel výkonu zatýkacího rozkazu na základě čl. 1 odst. 3 dohody o předávání (obdobně viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 72).
- 39 Vydání zatýkacího rozkazu, jehož výkon by vedl k porušení Listiny a musel by být za podmínek uvedených v předchozím bodě vykonávajícím justičním orgánem odmítnut, není slučitelné se zásadami vzájemné důvěry a úzké spolupráce v boji proti trestné činnosti připomenutými v bodě 32 tohoto rozsudku (obdobně viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 142).
- 40 Vystavující justiční orgán tudíž nemůže v případě, že nedojde ke změně okolností, vydat nový zatýkací rozkaz vůči osobě poté, co vykonávající justiční orgán odmítl v souladu s tím, co mu ukládá čl. 1 odst. 3 dohody o předávání, vyhovět předchozímu zatýkacímu rozkazu vydanému vůči této osobě (obdobně viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 143).
- 41 Na druhém místě vzhledem k tomu, že vydání zatýkacího rozkazu může vést k zatčení osoby, vůči které je příkaz vydán, a může tedy zasáhnout do její osobní svobody, je na soudním orgánu, který zvažuje vydání zatýkacího rozkazu, aby zkoumal, zda je toto vydání příkazu s ohledem na konkrétní okolnosti případu přiměřené (obdobně viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 144).
- 42 Při takovém přezkumu tomuto justičnímu orgánu zejména přísluší, aby zohlednil povahu a závažnost trestného činu, pro který je vyžádaná osoba stíhána, důsledky, které mají pro tuto osobu zatýkací rozkaz či rozkazy, které vůči ní byly vydány, nebo také vyhlídky výkonu případného nového zatýkacího rozkazu (obdobně viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 145).
- 43 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 1 odst. 3 dohody o předávání musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby stát, který je smluvní stranou této dohody, vydal několik po sobě jdoucích zatýkacích rozkazů vůči vyžádané osobě za účelem jejího předání poté, co byl jiným státem, který je stranou uvedené dohody, výkon prvního zatýkacího rozkazu vydaného vůči této osobě odmítnut, pokud výkon nového zatýkacího rozkazu nepovede k porušení tohoto ustanovení a vydání posledně uvedeného zatýkacího rozkazu je přiměřené.

K druhé otázce

- 44 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda dohoda o předávání, čl. 21 odst. 1 a čl. 67 odst. 1 SFEU, jakož i článek 6 a čl. 45 odst. 1 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby byl výkon zatýkacího rozkazu ze strany členského státu odmítnut pouze z toho důvodu, že jiný členský stát odmítl vykonat první zatýkací rozkaz vydaný Islandskou republikou nebo Norským královstvím vůči téže osobě pro tentýž skutek.

- 45 V tomto ohledu je třeba uvést, že je pravda, že dohoda o předávání neobsahuje ustanovení odpovídající čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, které se týká povinnosti vykonat evropské zatýkácí rozkazy.
- 46 Jak však bylo uvedeno v bodech 32 až 34 tohoto rozsudku, systém předávání upravený touto dohodou směřuje, podobně jako toto rámcové rozhodnutí, zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení, k usnadnění a urychlení soudní spolupráce mezi členskými státy na jedné straně a Islandskou republikou a Norským královstvím na straně druhé, jakož i k boji proti beztrestnosti vyžádané osoby, která se nachází na jiném území, než na kterém údajně spáchala trestný čin.
- 47 Kromě toho je uvedená dohoda strukturována stejně jako uvedené rámcové rozhodnutí a v člancích 4 až 8 vyjmenovává důvody pro odmítnutí výkonu zatýkácího rozkazu, jakož i podmínky, na které může být vázán výkon zatýkácího rozkazu, obdobně jako to stanoví články 3 až 5 téhož rámcového rozhodnutí.
- 48 Z toho vyplývá, že navzdory neexistenci výslovného ustanovení v tomto smyslu v dohodě o předávání jsou státy, které jsou smluvní stranou této dohody, v zásadě povinny vyhovět zatýkácímu rozkazu vydanému jiným státem, který je smluvní stranou uvedené dohody, a mohou odmítnout výkon takového zatýkácího rozkazu pouze z důvodů vyplývajících z téže dohody.
- 49 Konkrétně, jak bylo připomenuto v bodě 38 tohoto rozsudku, existence nebezpečí porušení základních práv zakotvených v Listině může vykonávajícímu justičnímu orgánu umožnit, aby se výjimečně a po přiměřeném posouzení zdržel výkonu zatýkácího rozkazu na základě čl. 1 odst. 3 dohody o předávání.
- 50 V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že toto ustanovení je třeba rovněž zohlednit v případě, kdy existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do vystavujícího státu bude vyžádaná osoba vystavena riziku značného snížení délky života nebo rychlého, významného a nenapravitelného zhoršení jejího zdravotního stavu [obdobně viz rozsudek ze dne 18. dubna 2023, E. D. L. (Důvod odmítnutí na základě onemocnění), C-699/21, EU:C:2023:295, body 42, 50 a 52].
- 51 Naproti tomu žádné ustanovení dohody o předávání neupravuje možnost odmítnout výkon zatýkácího rozkazu, jestliže byl výkon prvního zatýkácího rozkazu vůči téže osobě a pro tytéž skutky odmítnut státem, který je smluvní stranou této dohody.
- 52 Je tedy třeba konstatovat, že rozhodnutí vykonávajícího orgánu odmítnout výkon zatýkácího rozkazu nelze stavět na roveň „konečnému rozhodnutí“ ve smyslu čl. 4 bodu 2 uvedené dohody, které jediné může zabránit tomu, aby bylo proti této osobě pro tentýž skutek vedeno trestní stíhání ve vystavujícím státě nebo aby bylo zahájeno trestní stíhání v jakémkoli jiném státě.
- 53 V tomto ohledu je třeba připomenout, že vyžádaná osoba se považuje za osobu, proti které skončilo trestní stíhání konečným rozhodnutím pro tentýž skutek ve smyslu čl. 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, který v podstatě odpovídá čl. 4 bodu 2 téže dohody, pokud je na základě trestního řízení stíhání s konečnou platností zastaveno nebo pokud justiční orgány členského státu přijaly rozhodnutí, podle kterého je obžalovaný pravomocně zproštěn obžaloby za činy, které jsou mu kladeny za vinu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, bod 45).

- 54 Posouzení žádosti o předání přitom neznamená, že vykonávající stát zahájí trestní stíhání osoby, o jejíž předání se žádá, a nezahrnuje posouzení věci samé.
- 55 Za těchto podmínek platí, že i když existence rozhodnutí vykonávajícího orgánu členského státu o odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu vydaného Islandskou republikou nebo Norským královstvím na základě čl. 1 odst. 3 dohody o předávání musí vést k obezřetnosti vykonávajícího orgánu jiného členského státu, který má k dispozici nový zatýkací rozkaz vydaný Islandskou republikou nebo Norským královstvím vůči téže osobě pro tentýž skutek, tato okolnost nemůže zbavit vykonávající orgán druhého členského státu povinnosti posoudit žádost o předání a přijmout rozhodnutí o výkonu zatýkacího rozkazu.
- 56 Jiný závěr nelze vyvodit z čl. 21 odst. 1 nebo čl. 67 odst. 1 SFEU ani z článku 6 nebo čl. 45 odst. 1 Listiny.
- 57 Z článku 2 odst. 5 dohody o předávání totiž vyplývá, že pojem „zatýkací rozkaz“ ve smyslu této dohody je definován jako soudní rozhodnutí, které vydal jeden stát, který je smluvní stranou uvedené dohody, proto, aby jiný stát, který je smluvní stranou téže dohody, zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.
- 58 Z toho vyplývá, že účelem mechanismu předávání upraveného v dohodě o předávání je umožnit zatčení a předání vyžádané osoby, aby spáchaný trestný čin nezůstal nepotrestán a aby tato osoba byla stíhána nebo vykonala trest odnětí svobody, který jí byl uložen [obdobně viz rozsudek ze dne 30. června 2022, Specializirana prokuratura (Informace o vnitrostátním rozhodnutí o zatčení), C-105/21, EU:C:2022:511, bod 74].
- 59 Zatčení osoby, jejíž předání je požadováno vydáním zatýkacího rozkazu, je tedy nedílnou součástí systému předávání upraveného touto dohodou.
- 60 Ačkoli takové předběžné zadržení představuje omezení práva vyžádané osoby na volný pohyb a jejího práva na svobodu a bezpečnost, musí být přesto takové zatčení v zásadě považováno za odůvodněné legitimním cílem zabránit beztrestnosti této osoby, což je cíl, který zapadá do kontextu prostoru svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb osob stanovený v čl. 3 odst. 2 SEU [obdobně viz rozsudek ze dne 12. května 2021, Bundesrepublik Deutschland (Červené oznámení Interpolu), C-505/19, EU:C:2021:376, bod 86].
- 61 S ohledem na všechny tyto úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že dohoda o předávání musí být vykládána v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát odmítl vykonat zatýkací rozkaz pouze z toho důvodu, že jiný členský stát odmítl vykonat první zatýkací rozkaz vydaný Islandskou republikou nebo Norským královstvím vůči téže osobě a pro tentýž skutek.

K nákladům řízení

- 62 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 1 odst. 3 dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem schválené jménem Evropské unie rozhodnutím Rady 2014/835/EU ze dne 27. listopadu 2014 o uzavření Dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem,

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání tomu, aby stát, který je smluvní stranou této dohody, vydal několik po sobě jdoucích zatýkacích rozkazů vůči vyžádané osobě za účelem jejího předání poté, co byl jiným státem, který je stranou uvedené dohody, výkon prvního zatýkacího rozkazu vydaného vůči této osobě odmítnut, jestliže výkon nového zatýkacího rozkazu nepovede k porušení tohoto ustanovení a vydání posledně uvedeného zatýkacího rozkazu je přiměřené.

- 2) Dohoda mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem schválená jménem Evropské unie rozhodnutím 2014/835,

musí být vykládána v tom smyslu, že

brání tomu, aby členský stát odmítl vykonat zatýkací rozkaz pouze z toho důvodu, že jiný členský stát odmítl vykonat první zatýkací rozkaz vydaný Islandskou republikou nebo Norským královstvím vůči téže osobě pro tentýž skutek.

Podpisy